

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 30/02-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., vo veci porušenia jeho práva podľa čl. 19 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Telekomunikačného úradu Bratislava a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 11. februára 2002 doručené podanie I. K. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Návrh na konanie o ústavnej sťažnosti“ (ďalej len „sťažnosť“), v ktorom namietal porušenie základného práva podľa čl. 19 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Telekomunikačného úradu Bratislava.

Sťažovateľ uviedol, že bývalá Správa pôšt a telekomunikácií Bratislava v rozhodnutí z 8. mája 1991 uviedla o ňom nepravdivé údaje, ktoré boli porušením princípu prezumpcie nevinoty. Toto rozhodnutie bolo následne v odvolacom konaní zrušené rozhodnutím Federálneho ministerstva spojov v Prahe z 1. júla 1991 a odvtedy sa už potom v správnom konaní nepokračovalo. Vzhľadom na to, že sa cítil byť vo svojich právach, pokiaľ ide o ochranu osobnosti, poškodený, podal návrh na Mestský súd v Bratislave, ktorý ho rozsudkom zo 7. septembra 1992 sp. zn. 5 C 17/92 zamietol, avšak v odôvodnení mu „priznal porušenie môjho práva“. Jeho odvolanie Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 16. februára 1993 sp. zn. 1 Co 5/93 zamietol, ale v odôvodnení uviedol, že „takto sa zrušením inkriminovaného rozhodnutia vyšším administratívnym orgánom zabezpečilo odstránenie jeho závad a vytvoril sa priestor pre vydanie nového bezvadného rozhodnutia, založeného na dostatočnom zistení skutočného stavu veci“. Od vyhlásenia tohto rozsudku už prešlo takmer deväť rokov a „márne na takéto bezvadné rozhodnutie čakám a pritom vôbec neviem kedy vlastne a ktorou inštitúciou bude ono vydané (...), aby som sa mohol proti svojvôli a nezákonnosti správneho orgánu (...) pred súdom efektívne brániť (...)“. Sťažovateľ žiadal prikázať, aby v jeho veci správny orgán konal, a priznať mu finančné zadosťučinenie okrem iného za „porušenie princípu prezumpcie nevinoty voči mojej osobe“.

II.

Sťažovateľ namietal porušenie čl. 19 ústavy, ktorý chráni právo každého na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, mena, na ochranu súkromného a rodinného života a na ochranu pred zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe, ako aj porušenie princípu prezumpcie nevinoty, ktorý je chránený v čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Ústavný súd podľa čl. 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ak ústavný súd nezistí priamu súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť návrhu a tento odmietne (napr. I. ÚS 93/97, I. ÚS 31/98, I. ÚS 12/01).

Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv nečinnosťou správneho orgánu. Z obsahu sťažnosti však nevyplýva priama súvislosť medzi označenou nečinnosťou správneho orgánu a označenými základnými právami.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde predmetnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2002